

Odlike i lepote su svuda uokolo nas. Orbitiraju oko jedne ose koja ni sama ne zna kuda će, kojim intezitetom i koja prečesto – zamišljeno – se okreće oko same sebe, stvarajući kolaps svog kretanja; koja uzrokovana gravitacijom i težnjom revoluirati oko i ka nečem mnogo većem, nečem uzvišenom što poseduje moć, blagodat i što krepí. To nešto je rezultanta svih napora; jedno savršenstvo koje je odveka bilo meta promena i pokušaja sa ciljem da revolucija bude rotacija jedne ose.

Sve one leže u kašmirskom prekrivaču zvanom

PRIRODA

U njenim komorama je smešten čitav mozaički skup odaja. Svaka od odaja odiše sopstvenom energijom, frekvencijom i toplinom. Kreirano strujanje u njima poseduje jaka magnetna svojstva. Unikatne gravitacije. Ni iz jedne se ne može izaći olako, svaka vuče nešto svoje. Nešto što obitava nevidljivim silama. Nešto što se zove

DUH

Njime se spoznaje osećaj energije. Odaje dišu. Imaju dušu. U svemu je mogućnost da neke čestice zalutaju i učine disanje neprijatnim. Bilo ono prijatno ili ne, nemušta komunikacija postaje očigledna datog bivstvovanja. U odajama Prirode leži zakonitost privlačenja. Okidač ose na putu orbitale.

Sagledano u celini mozaika dolazi se do ulaza jednih vrata. Vrata koja otvara ključ. Ključ saznanja. Sa druge strane nalazi se večnost koja je predmet i cilj sebičnih traganja, lutanja, gordosti. Ona traganja koja dostižu besmrtnost osuđena su na večne borbe, muke, bol. Na putu Duha isto je kao u svakoj bogato plodnoj zemlji. Kukolj je svuda. Rešenja je bezbroj, greška je uvek jedna.

Duh ih prepoznaje. Oseća.

Na graničnom prelazu igra ulogu posmatrača. On ne kontroliše. Ne nadgleda. Svojim potpisom ostavlja pečat samo onome što je u njemu. Prva linija fronta je uvek njegova. Ne postoje pitanja u

odzivu na borbu. Vreme, trenuci, okolnosti – ništa nema svoju prisutnost u postojanju Duha. Večiti čuvar položene zakletve najjači urlik u borbi, onaj nevidljive sile koja se samo oseća na koži, a gde oči postaju svesne te iste, odjekuje onda i samo kada je pogođen tamo gde ne treba buditi zver koja odmara. Taj poziv da brani i čuva predstavlja

ČAST

Granica koja se ne prelazi. Granica o kojoj se ne govori, ne sumnja.

Iz pera mastila

*Da li se kriju sastavi u pismima,
ljubavnih, koraka u tom pristaništu boravka,
ili reči konfuzne blokirane likom mislima,
portret tragova otkriće iz pera mastila. – Stefan Igić*

1

Dobovanje kiše u letnjoj noći nalikovalo je sladoledu koji rashlađuje nepca po vrelom, užglom danu. Sam vazduh činio se nekako oslobođenim. Mogao se osetiti kao da ima dušu. Dušu koja uzbuđeno leti u visine prostrane atmosfere. Naročito kada hladi upekli beton.

Neke usijane glave teško se hlade ma koliku količinu istine prosuo pred njima. Štaviše, ta voda umesto da hladi samo je povećavala njihov nadražaj. Toliko o razlici prirode i nas ljudi. Skladna bića neskladnih potreba. – mislio je Nikola, ili bolje rečeno govorio sam sa sobom u sebi, sedeći u kolima s rukama na volanu. Činilo mu se da tragovi kapi na prozoru brišu sebi put otkrovenja na kojem klize. Neke se pak zadržavaju na njemu. Bilo kako bilo u svemu postoji nešto iza. Znao je to. Osmatrao je hladne glave, ujednačenog ritma disanja. Iako su devašanja iza njega puna pigmentne crvene boje, ali ne one koja označava nečiji kraj. Barem ne dok je on prisutan.

Vazuh u automobilu bio je poprilično topao. Najvećim delom zbog disanja i spuštenih prozora. Sa ove strane staklaste površine ta toplota je svojim nevidljivim rukama milila njenu površinu. Dodirivala kondezat onih molekula u amosferskoj svežini. Ta spona nevidljiva oku, a još manje jasna razumu (nekima čak i teoretski neprihvatljivo verovanje) stvarala je hemiju sa obe strane silicijumske medalje automobila. Onaj put otkrovenja u tragovima kliznih kapi kiše njemu je bio jasan. Znao je da odgovor ne leži samo u jednom faktoru sa druge strane, koji je očigledan, već i nekim mikro faktorima koji su van mogućnosti ljudske perspektive.

Da li je polet uzbuđenja tokom studiranja uticao na pronalazke rešenja mnogih naučnih pitanja ili ne, to nije nikada razmatrao. Smatrao je sebe u tom slučaju veoma neskromnim. Prepisivao je to daru prirode. Profesor sa Klivlendskog univerziteta koji je proveo svoj životni vek posvećujući se fizici nije imao odgovore na mnoga pitanja, ali je nesebično pružio primere tamo gde nije uspeo da ih reši. U dvestom, pa i početkom dvadesprvog veka. *Ovo je baš bilo suviše lako*, mislio je Nikola, nakon rešavanja nekih od nerešenih zadataka profesora Samjuela. Da li je bilo? Pitanje na koje se nikada nije osvrtao jer je unutrašnje biće živelo u skladu sa nevidljivim. *To je sve normalno!* – govorio bi uvek u situacijama koje je sa lakoćom prevazilazio. Nije se ni obazirao ni na šta. Osećao je i išao napred. Kao i mnogi ljudi koji su u simbiozi sa unutrašnjim duhom, nevidljivim silama.

Praznog uma, u stanju gde nije postojao ni jedan spoljni uticaj da naruši njegov sklad, i zagledan u tačku kroz šoferku automobila, na mokrom betonu gde je kiša plesala sa refleksijom okolnih reklamnih svetiljki, bio je isključen iz postojanja sveta oko sebe. Sve je u trenutku imalo zamagljeni, kako je voleo govoriti – bokeh – efekat. Delovalo je kao čitava večnost biti slobodnog uma, biti bez misli, a opet biti svestan svega što se dešava.

„Vreme je. Pre nego što te ostavim u ruke dobrih doktora želim da u kratim crtama pređem ono najbitnije.“ – pomislio je da kaže: *Da li si spreman?*, ali to ne bi imalo nikakvog smisla kako mu se činilo. Da li je ikada spreman kada učini veliko zlo i nedelo? Podsvesno jeste, ali nije spreman na posledice istog. To ga se nije ticalo, zato je postavljanje ovog pitanje bilo suviše jasno, čak i odgovor je glasio potvrdno. Sve ima svoj odgovor bili spremni ili ne. „Doktorima ćeš reći da si napadnut, što je očigledno, a ono što ćeš reći policiji je samo na tebi. Pre ili kasnije svakako će se saznati, a ti nećeš trepeti težinu zakona obzirom da si na kraju ti napadnut. Jednom rečju – oslobodio sam te posledica zakona. Tako je to u ovoj zemlji. Želim da verujem da te više nikada neću sresti i da nećeš počinuti išta slično jer u suprotnom ćeš ostati i bez druge ruke. Kao što sam ti rekao pre tvog sna, nemaš potrebe da budeš gnevan. Delom si oslobođen krivice, prihvati svoje zločine i život će biti blaži. U desnom džepu ti se nalazi pantenol, trebaće ti narednih nekoliko dana.“

„Za šta će mi pantenol? Šta si mi to uradio pored ovog kasapljenja?“ – obratio se čovek koji je sedeo iza vozačevog sedišta.

„Dobio si svoj lični pečat svojih dela, u vidu tetovaže. Gubljenje ruke može se nadomestiti protezom i ona bi trag mogao biti prekriven u slučaju da ne progovoriš o svojim lošim namerama koje si sproveo u delo. Zato si dobio i trag koji će te pratiti. Verujem da smo jasni i da nema potrebe voditi priču u ovom pravcu. Biće ti jasnije kada se ohladiš. Pitaće te za automobil i oznaku tablica, možeš im reći, ako ti nešto znači, ali tragova neće biti. Sve je to na tebi.“

„Ti si jedan bolesni psihopata. Ti...“ – nije imao toliko snage da mnogo napreže telo obzirom na veliki gubitak krvi i na činjenicu da nije ništa jeo dobru polovinu danu.

„Izgleda da ništa ne slušaš. Rekao sam da je potrebno da se ohladiš. Gubiš snagu, izgubićeš i svest ukoliko ne prestaneš da budeš tvrdoglav.“

„...naći ću je kada se budem oporavio, a onda ću naći i tebe.“ – jauknuo je od bola. „Ovaj znak, šta ti znači?“ – mislio je na poklon iscertan po koži leve ruke.

„To predstavlja...recimo simbol onoga što si uradio. Mnogi neće znati o čemu se radi, bićeš bezbedan od raznih pogleda i pitanja ljudi, ali vremenom će biti jasno kao dan šta znači. Možeš pokriti jer si prvi koji je pao igle i možeš proći neopaženo. Teško ćeš uspeti da sačuvaš kada broj vas postane mnogo veći.“

„Broj nas? Jesi li ti toliko prsao mozgom? Koji problem imaš, čoveče? Planiraš da ideš okoliko kasapiš ljude, u najmanju ruku.“

Svi napadi čoveka koji je načinio zlo samo su se odbijali od uspostavljenog prostranstva praznih misli. Uspostavljeni zen u glavi nije napuštao svoje utočište. Stepenn negativnosti nije bilo toliko važan jer je svakodnevnica puna takvih projektila. Šta može pogoditi nevidljive sile i narušiti postojanje tog sklada? Odgovor je bio: *samo unutrašnjost istog.*

Efekat disko boja po mokrom betonu nalikovao je nekoj žurki na otvorenom. Dobre muzike, dobrog raspoloženja. U ovom času sve je to izgledalo daleko od jave. Žurka bez muzike uskoro će početi za dežurne u Hitnoj pomoći, a sutradan postati i dnevna žurka policijskim inspektorima.

Neko bi u ovom trenutku kroz šalu rekao afterparti za murkane. Sve je samo nije šala.

„Idemo.“ – bez mnogo razmišljanja je usledio njegov odgovor. Očekivao je da će biti ovako, ali u manjoj meri ukoliko se usijana glava dozove zdravom razumu. To nije bio slučaj. Morao je da izađe iz automobila i pomogne čoveku koji je sedeo iza njega. Otvorio je vrata i sa vrlo malo muke uspeo da izvuče čoveka napolje. „Ne pokušavaj ništa, samo ćeš više naškoditi sebi. Ovo ti nije vipe potrebno, oni će se pobrinuti.“ Skinuo je troslojnu pamučnu tkaninu u kojoj je bila umotana gaza preko odsečene šake. Krv je malo pokapala pomešana sa kapima kiše.

„Ne zaboravi da ti je u istom džepu poklon za inspektora, ukoliko si zaboravio da smo ga napravili pre polaska.“

Čovek mu nije ništa odogovorio. Bio je podeljen raznim mislima i bolovima. Najviše od onoga što sledi, ali nije mogao mnogo da mari jer ga je snaga sve više napuštala. Kiša je dodatno tukla već umorno telo. Verovatno je i hladila previše zagrejanu glavu.

Da, po svoj prilici jeste.

2

00:00 Hitna pomoć Niš

Blicevi belih farova zaslepljivali su ionako već umorne oči noćnog čuvara u svojoj dubokoj i monotonij smeni. Kao da neko pali i gasi svetlo direktno u staračke zenice. Ta bleštava svetlost ume da para mozak svojom iritacijom.

Dobročudni čuvar, po imenu Dragan, stariji čovek u svojim šezdesetim godinama, uspravio je pogled ka izvoru svetlosti. Njegove zenice

poprimile su panični izgled na osnovu onoga što je ugledao kroz polumutno i mokro staklo. Njegove godine nisu bile prepreka refleksima koje je posedovao.

„Za ime svetoga! Mile! Brzo pozovi dežurne doktore i sve koji su ti pri ruci.“ – oštrim tonom uskliknuo je čuvan videvši priliku na parkingu, bez ruke kako krvari. Ili mu se samo tako činilo zbog kiše i mutnog stakla. Bio je siguran da čovek nema ruku, zakleo bi se u to. Farovi automobila su se najednom ugasili, a samo vozilo nestalo u pravcu grada.

Kolega noćni čuvar, Mile, koji se nalazio u polusnu slatkog staračkog dremeža najednom je izgubio osećaj prisutnosti. Nije voleo naglo buđenje, a još manje da je stresno. Par godine razlike među njima bilo je samo u brojkama. Po refleksima je to delovalo kilometrima daleko.

„Avaj! Šta se desilo? Da nije požar u pitanju?“ – promrmljao je dok je sanjivim pogledom ispratio svog kolegu kako trkom napušta zdanje Hitne pomoći. „Dragane, gde si krenuo?“ – reči su samo lebdele u vazduhu. To je bila njegova refleksija iz naglog sna.

Nakon što se uspravio u sedećem položaju bilo mu je potrebno nekoliko trenutaka da savlada novonastalu situaciju i pronađe sebe u njoj. Njegova zakasnela reakcija ovoga puta nije nikoga koštala života, iako to ne bi bio slučaj u drugim okolnostima. Zainteresovanost za nastalo zbivanje bilo je jače od njega. Nije odmah reagovao na reakciju svog kolege. Pratio ga je pogledom kako se udaljava ka parkingu i nekom čoveku koji je izgledalo kao sveže pijan ili mamuran čovek koga su dovezli i ostavili da se snalazi pre nego što dobije svoju dozu ispiranja.

„Još jedan pijanac, možda lutilica koga su premlatili pijani ljudi. Ha! Dakle, pijanstvo ne gine, ako je to razlog što je ovaj čovek ovde zalutao. I on mene zbog ovoga stresira i budi!“ – rekao je sam sebi u bradu Mile, uspostavljaajući radni pogon svog organizma. To nije potrajalo dugo. Ne nakon onoga što je video. Čovek bez ruke. Da li to krvari? Izgledalo mu je kao da bager prelazi preko male peglice kada ga je Dragan prihvatio na svoje rame.

„Doktore Iliću! Doktore Iliću! Doktore Markoviću!“ – širom otvorenih očiju je posmatrao ono što se dešava. „Hitno je potrebno osoblje da izađe. Hitno! Imamo na ulazu čoveka bez ruke koji krvari.“ Ovo je bio

njegov refleks, iako je u njegovom glasu bilo prilično osetne panike koju niko godinama u ovoj ustanovi nije čuo ovim tonalitetom.

Nepuni minut nakon Miletovog razglasa dvojica dežurnih doktora, dve sestre i vozač ambulantnih kola našla su se na samom ulazu gde ih je već dočekao njihov čuvar Dragan sa čovekom kome je krv kapala iz desne ruke. Ruke kojoj nedostaje šaka.

Bože, šta je ovo? – pomislio je u sebi doktor Ilić. „Dragane, šta se to desilo? Pre koliko? Sestro Marija, brzo, idite do moje ambulante i pripremite sve neophodno za sanaciju, dok ne utvrdimo šta se desilo.“

Pomenuta sestra ih je trkom napustila i krenula ka ambulanti hirurgije.

„Ne bih znao, doktore. Samo sam video bliceve nekog automobila, to me je trglo. A onda i ovog gospodina kako stoji ispred njih. Delovao je kao da je u mamurnom stanju. Klimao se napred – nazad sve dok se farovi nisu ugasili i automobil nestao bez traga. Tada sam video ono što sam video i odreagovao u istom trenutku.“

„Dobro, dobro. Sve je u redu, nadam se da smo na vreme svi stigli.“ – pridržavao je čoveka za desno rame. „Recite mi kako se zovete? Šta vam se to desilo i kako ste izgubili desnu šaku?“ upitao je čoveka dok su išli ka ambulanti. „Možeš ostati sa Miletom, moći ćemo sada sami. Pozovite nadležne službe, biće potrebni.“

„Marko. Zovem se Marko.“ – slabašnim glasom odgovorio je čovek. „Napadnut sam.“ To su bile njegove poslednje reči koje je mogao u punoj snazi da izgovori.

Svi su se zagledali jedni u druge, sem doktora Ilića koji je upravio pogled sa čoveku po imenu Marko.

„U redu je, doktore.“ – uzvratio je Dragan.

On i njegov kolega vratili su se u svoju kabinu. Ovoga puta je bila s upaljenim svetlom. Situacija je bila prilično oštra. Nije znao šta da misli, ali je osećao da večeras nikome nema spavanja. Barem ne nekim mirnim snom. Sa kolegom je samo razmenio poglede i bez mnogo reči prišao telefonu kako bi pozvao dežurnu stanicu policije koja se nalazila par kilometara dalje od njih. Primetio je da je Miletova reakcija mogla biti mnogo kasnija kada ga je ugledao ispred kabine, zatečenog u stanju šoka, nepremnog za novonastalu

situaciju. *To nam je priroda posla, kolega*, pomislio je dok je kucao po brojkama telefona. Nije imao vremena za duge misli o svom kolegi i njegovoj reakciji. Hteo je štošta reći, ali nije mogao jer se glas sa druge strane žice začuo nakon drugog otkucaja.

Pregled čoveka koji je krvario i njegovo zbrinjavanje poklopilo se sa dolaskom dvojice policijskih službenika. Nešto blizu pola sata posle ponoći.

Na licima svih prisutnih moglo je se jasno očitati da će svima ovo biti duga noć. Neprospavana. Mala žurka puna posla za ljude u godinama.

Službenici nisu mnogo toga mogli da saznaju obzirom da je novopridošli pacijent podlegao dubokom snu. Doktori su im dali izjavu onoga što su videli, onoga što su uradili i onoga šta bi mogao biti njihov objektivni zaključak. Srećom po okolnost kakva ih je zatekla šteta nije bila prilično velika, iako je dramatičnost bila na visokom stupnju lestvice.

„I mobilni telefon na vibraciji uznemiri telo kada se nalazi u unutrašnjem džepu odela, doktore. Štete mogu biti takve. Površinski nevidljive.“ – obratio se jedan od službenika pri stavljanju izveštaja u džep svoje uniforme.

„To ste u pravu, gospodine! Očekujemo tokom sutrašnjeg dana kada se pacijent bude probudio da ćemo saznati pojedinosti događaja. Za sada je infuzija jedino s čime ima neprekidnu povezanost.“ – odgovorio je doktor Ilić.

Kap po kap infuzije priličila je letnjoj kiši koja je slabila svojim intezitetom. Do prvog jutra nove radne nedelje neće postojati njen trag, samo čistina svega što je izbrisala. Svežina novog dana u paklenoj pomorandži. Možda će i kapi infuzije dovoljno biti hranljive da osveže jedan uzavreli mozak. Sigurno da hoće ovaj jedan, ali ne i mnoge koji će doći.

3

Uskolebane misli nekad mogu izazvati veliku pometnju. Nešto nalik zastoju saobraćaja na petlji. Ni tamo, ni ovamo. Stojiš u mestu nesposoban da se pokreneš. To može izazvati paniku sem ako ne prihvatiš situaciju kakva odista jeste. Tako je i učinila. Petlja u njenoj glavi bila je u dugačkoj koloni vozila koji su zastali na petlji. Čekala je. To je bio izbor i najbolji izlaz.

Prigušeni zvuk automobila u dvorištu činio joj se kao olakšanje. Šljunak je upijao kretnju guma. Kolona vozila se konačno pomerila iz tačke stajanja. Kao spore kapi infuzije, ali nekako sa fluidnijim osećajem.

Konačno je stigao, pomislila je u sebi. Neka čekanja umeju biti vrlo stresna, a rezultat je mogao biti tvroglavo probijanje kroz kolonu vozila sve dok snaga ne usahne u svojoj nemoći. Želela je puno toga da mu kaže. Bezbroj početaka za razgovor ili su to sve krajna odredišta slepe ulice? Nije htela odgovarati već prisutnom pritisku u njenoj glavi. *On će bolje znati da upravlja situacijom, on je u boljoj situaciji, pustiću ga.*

Zetekao ju je u dnevnoj sobi, po ulasku u kuću, s upaljenim televizorom bez zvuka. Bilo joj je potrebno društvo dok je samovala. Društvo koje joj neće skretati misli svojim zvukom, ali koje će u pokretnim slikama težiti da pomera njene i da pokreće traku filma koja je u zastoju.

„Kako si se snašla za ovo vreme dok me nije bilo?“ – koračao je ka udobnoj fotelji kako bi seo nadomak nje. „Vidim po tvom držanju da si prevladala situaciju i da si puna snage. Tako i treba, to me ohrabruje.“ Možda je poželela da mu odgovori, ali u tome nije uspela. Mekano sedlo fotelje sada je igralo svoju mini ulogu. „Neću te pitati kako se osećaš, niti ću želeti da znam koje te brige sve more u ovom trenutku. Ne zato što me ne zanima već zato što je sve ovo veliki šok, a noć je duboka. Nikada nije bila pametna za rešavanje bilo čega. Ono što ti se desilo bilo je tokom dana, da se desilo

tokom noći pitanje je koliku bi štetu imalo po racionalnim mislima. Uzimajući u obzir da nije bilo nikoga da te spase, a mogućnosti su male. Kao što znaš jednoj osobi se to desilo tokom noći i niko nije mogao da je spase, bila je mnogo mlađa od tebe. Bila je neko koga sam neopisivo voleo. O tome ćemo drugom prilikom. Sigurno imaš mnogo pitanja, u to ne sumnjam. Ona najteža ostavićemo za jutro, neka se ohlade malo. Sva ostala možemo rešiti sada, ali ne predugo. Dobar san je polovina urađenog posla u novom danu.“

Suzdržala se kaže bilo šta. *Da se desilo tokom noći pitanje je koliku bi štetu imalo po racionalnim mislima*, te reči su lebdele nad kolovoznom trakom. I kao nekom magijom dale zeleno svetlo. Regulisale su tok saobraćaja. „Ne sumnjam da si u pravu, nakon svega što si rekao. Tačno je da imam milion pitanja i ne znam odakle bih počela. Tako sam slomljena. Dno pod mojim nogama je šire od samog svemira.“

„Ne mora da znači da je šire. Samo se otvorilo, a tebi se čini da je preširoko. Koliko bi to prostranstvo bilo da se kojim slučajem nisam našao da te zaštitim? Previše je pitanja kao što kažeš, a odgovore ne možeš davati olako, ne ni sama. Situacija je kompleksna.“

Tuga je prijatelj noći.

Oduvek je bila. Oduvek je čarala neutešne, skrhanе, emotivno nestabilne.

Sve one koji su tražili najkraći izlaz jer noć je pusta. Sama. *A noću sve se čuje*. Skrivena maska koja se zaboravlja u svesti. Noć i svest nikada nisu bili prijatelji. Ona je uvek zavodila i podvodila lake misli duboko zakopane. Noć je magija puna čini koju ništa ne može da razbije do jaka mentalna svest zarobljena u njene valovite niti.

Začutala je na tren i klimnula glavom, s pogledom nevinog deteta. Oči su joj odavale strah. Kako i ne bi nakon napada koji je pretrpela.

„Hvala ti na rečima utehe! Znaš šta me najviše plaši i brine? Bojim se ponovnog napada. Manijaci se ne zaustave ni kada im zakon zabrani. To me plaši.“

„Jesi li otkrila neke svoje podatke tokom upoznavanja?“

„Ne toliko, ako misliš gde tačno živim ili gde tačno radim.“

„Onda nema razloga za previlku brigu. Čak i da si otkrila gde radiš najmanji problem je promeniti posao. Zajednički prijatelji?“

„To je tako sve van pameti, da moram promeniti posao.“ Mali bljesak loših misli sinuo je na pomen nečeg lošeg iako je i sama bila svesna te mogućnosti. Prebiralala je po glavi dok je samovala i čekala njega da se vrati kući.

„Kao da nisi slušala sopstvene reči od pre nekoliko trenutaka. Pomenula si ponovni napad, a to ako bi se desilo ili bi te dodatno uništilo na svakom planu ili bi te primoralo da novi list knjige pišeš hrabrije nego do sad. Nemaš razloga da brineš previše, tu sam da ti se nađem. Rastereti misli, odspavaj lepo i ujutru ćemo rešiti sve što te koči. Obecavam.“ Nagnuo se prema njoj raširenih ruku. Pao joj je u zagrljaj pre nego što je nešto rekla. Vrag bi ga sam znao zašto, ali zagrljaji su jedna neobjašnjiva terapija.

Prijalo joj je.

4

Ponedeljak. Prvi radni dan koji mnogima nije na listi omiljenih stvari u životu. Ni kriv ni dužan optuživan je za loš početak svake nedelje (nekima je bio čak i najbolji dan u istoj), verovatno jer subjektivnim osećajem postoji potreba za produžetak sna nakon vikenda.

Jutro je, mnogi bi se složili, bilo najsvežije od ostalih dana. Ni ovo se nije razlikovalo, čak ni pored kiše koja je prestala pre nekoliko sati pre početka jutarnje smene inspektora Filipovića.

Stanica policije izgledala je svakog ponedeljka nekako u sivilu, kao da i ona ne voli preveliku gužvu odjednom nakon mirnog vikenda. Većina okolnih radnji odavala je isti utisak. Ti kameni blokovi govorili su svojim jezikom među sobom. Ispred ulaza u stanicu nalazilo se nekoliko policijskih

službenika. Za razliku od svega, inspektoru su oni uvek delovali sveže. Smena im je počinjala dva sata pre njegove i to je pripisao tome. Razmenili su juturnje pozdrave uz osmeh.

Paravanski radni prostor na drugom spratu upravne zgrade skoro je bio popunjen, izuzev onih koji su špartali po nekim svojim radnim obavezama. Kancelarije inspektora bile su na kraju prostorije. Do njih je vodio dug koridor kroz paravan mini kancelarija. *Verovatno ni novinske agencije nisu ništa manje zaostajale po unutrašnjoj uređenosti u ovom gradu*, izjavio je jednom prilikom u razgovoru sa lokalnim novinarima. Raspoloženo se svakodnevno javljao svim kolegama koje je susretao na putu do svoje kancelarije. Pri krajnjim paravan – kancelarijama ugledao je svoje dugogodišnje prijatelje i kolege. Osmeh na licu ga nije napuštao. I oni su uzvratili istom merom. Jedan od njih je mahao gomilom papira.

„Dobro jutro, radni narode!“ – veselo im se obratio Filipović, približavajući im se. „Po svemu sudeći, kako mi mašem tim papirima, može se zaključiti da je vikend prošao sa puno posla, ili me to intuicija vara?“

Nekolicima udaljenih kolega koje nije mogao da vidi iza paravana su uzvratili juturnji pozdrav, kao i kolega koji je mahao. „Dobro jutro, Šampolione!“ – širokim osmehom mu je poručio Goran Nikolić, dobri prijatelj i kolega, punih dvadesetpet godina.

Nekoliko njih koji su bili pored Gorana se nasmejalo na tu njihovu internu šalu. Inspektor Filipović je samo okrenuo očima i blago klimnuo glavom.

„Hoćemo u opkladu da neće biti kraće od pet minuta?“ – uz osmeh je dobacio Petrović.

„Samo smo ovlaš bacili pogled na rukopis. U turu piva da nećeš moći ispod pet minuta? Tebi je Tutankamon uža specijalnost svih ovih godina.“ – umešao se još jedan kolega, Nikić.

Smeh je prasnuo prostorijom. Čak je i inspektoru zvučalo kao primamljiva ponuda. Tutankamon je bila njihova interna šala za kolegu Mirka koji je tokom prošle noći uzeo pisani izveštaj iz Hitne pomoći, dok je oktucani istog sredila koleginica Suzana, takođe iz treće smene. Mirka su kroz šalu nazivali *stariji – mlađi referent*. Što zbog godina radnog staža, što zbog sličnosti po liku Pantića iz Tesne kože. Vrlo šaljivi Mirko nije nikada

zamerao, umeo je da uzvрати nekom svojom šalom. Rukopis je bio tanak led po kome je hodao, dok se za profesionalnost u samom radu nije nalazila greška.

„Ako vi niste uspjeli da rešite njegov rukopis na sam pogled, a nije vam prvi put, onda me smatrate mnogo sposobnim ili je samo pivo povod u ovom paklom zahvaćenom danu.“ Pakao je možda blaga reč za ovaj početak dana koji mnoge čeka.

„Samo vitamine smatramo mnogo sposobnim.“

„Naročito slovnog kompleksa B.“

Uz još jedan žarki osmeh na ovu opasku svi klimnuše glavom. Inspektor je uzvratio isto rukujući se sa svakim kolegom.

U tom času su se vrata inspektorove kancelarije otvorila. Pojavio se mlađani zamenik, Lukić, koga mu je načelnik dodelio kako bi ga usavršavao i osposobljavao. Delovao je prilično zbunjeno kao da se nalazi u sred nepoznate sredine. Izašao je radi toliko smeha, pomislio je da se nešto dešava mimo protokola. Kada je ugledao svoje starije kolege shvatio je da je to samo još jedna od njihovih međusobnih šala. Nije ih voleo. Bolje rečeno nije se snalazio u cipelama stare škole.

„Znate šta? Imam bolji predlog. Korpus delikti našeg Tutana daću zameniku da pročita. Ma ni sat vremena...ma celu smenu dajem da neće uspeti.“ – rekao im je ugledavši svog zamenika.

Smeh je ovoga puta bio značajno tiši, radi učtivosti prema osobi koja im je iza leđa. Ti neki maniri i dalje su opstajali u gardi stare škole.

„Šampinjon? Ovaj tvoj mali? Prihvatamo.“ – svi su se jednoglasno prihvatili ponude. Zvučalo im je kao da se sama sedmica na lotou nudila. Samo su trebali da izgovore dobitnu kombinaciju.

U trenutku kada je bio na korak od svoje kancelarije, Goran se setio još nečega, te mu se obratio. „Neni“ – zvučao je van službeno, a kako i ne bih nakoliko toliko godina zajedničkog rada i prijateljstva. „zaboravio sam i ovaj usb. On takođe ide uz izveštaj. Tutan je samo stavio u koverat, kaže da je samo za inspektore. Niko nije pregledavao.“

Izrazi lica su nakratko poprimili plastičnu grimasu.

Ovoga puta rukopis na kovrti delovao je dosta čitljivo. *Ovo bi moglo biti nešto zeznuto*, pomislio je u sebi dok je uzimao koverat sa usb-om.

„Hvala lepo, Goki. Videćemo o čemu se radi.“
Ponedjeljak se činio sada kao reakcija zuba na hladno.
Ili zuba koji se klima.

5

Kancelarija je bila svetla i prostrana, sa dva drvena stola na svakom svom kraju. Venecijaneri su bili namešteni tako da jutarnja svetlost ne može toliko prodirati. Jedini kontrast same prostorije isticala je neurednost stola njeogovog zamenika.

Predao mu je rukom pisani izveštaj, a sebi ostavio štampani, kao i kovertu sa usb-om.

„Pročitaćeš ovaj izveštaj, od sinoć je. Vidi o čemu se radi i predloži korake rešavanja istog. Čim su nama prosledili u pitanju je nešto ozbiljnijih razmera. To ti je verovatno jasno.“ Iako nije bio sasvim siguran u svoje poslednje reči. Mlađi se danas teško uklapaju u suštinu. Potrebno im je mnogo vremena. To je primetio od prvog dana kako je dobio svoju zamenu. Mnogo puta je pozeleo da to bude samo privremeno.

„Naravno, nema problema.“ – uzeo je izveštaj iz ruku glavnog inspektora.

Obojica su seli svako za svojim radnim prostorom.

Videvši ga u tom malom neredu često se pitao kako uspeva da funkcioniše u životu. Relativno mu je svaka stvar koju je radio bila u primesama neurednosti. *Disciplina. Red.* To je falilo mlađim generacijama. Rad je prisutan, ali je i to upitno koliko.

Začuo je neko krkljanje tokom čitanja štampane verzije izveštaja. „I, kako ide? U čemu je muka zapela?“

„Ne mogu da protumačim deo gde je zapisao da li je odgriznuta ruka, što mi deluje da nema nikakvog smisla. Ili možda piše da je otkidana što bi moglo imati nekog smisla u priči. Barem tako mislim.“

„Piše da je odstranjena. Možeš da nastaviš dalje.“

Desetak sekundi bilo je previše kada je opet začuo krkljanje njegovog pokušaja da čita naglas.

„...pod neo...neobjašnjivim ok...“

„...nerazjašnjenim okolnostima ovog slučaja koji se dogodio u toku dana 18.6. izjava oštećenog nije mogla biti uzeta direktno. Doktor je dao svoje mišljenje na osnovu onoga što su uradili. Sa oštećenim su postupili odmah po prijemu, a navodi da je ugledan na parking u Hitne pomoći. Da te poštedim muke od razumevanja rukopisa, imaćeš ih ubuduće na pretek.“ Osećao je u tom trenutku kao podognim i ispravnim da mu sve izveštaje prebacuje, njoh ma koliko to vremenski koštalo. „Šta je tvoj odogovor? Šta bi prvo preuzeo?“

„Pa...obzirom da izvaja oštećenog nije uzeta trebamo otići i uzeti je lično. Težina posledica deluju kao napad na život oštećenog. Pretpostavljam da je zato nama dat ovaj slučaj.“

„U redu. Gde ćemo ići?“

Mladi zamenik Marko je u svom mozgu zakolutao moždanim ćelijama jer očima nije želeo zbog pogleda uprtog u njega. „U Hitnu pomoć, tamo gde i stoji da je oštećeni zbrinut.“

Kratka tišina je zavladała kancelarijom. I Nenad bi zakolutao očima na sve veću rupu manje prisutne logike svog zamenika, ali se toga nije udostojio. Pustio je da ga taj osećaj samo prođe, da bi mu rekao: „U Hitnoj ne ostavljaju pacijente, to je praksa dugi niz godina. Prebačen je u Klinički centar odmah do njih. Dakle tamo trebamo ići.“

„Aha, jasno. Nisam imao to na umu.“

Još jedan talas od mnogih osećaja koji su ga ježili na prisutnost ozonskog omotača i na način kako zapravo on sam sebe proždire, a ne direktno ljudski faktor, samo je prošao pored njega.

„Pre toga imamo i ovo da pogledamo. Stoji na usb-u, piše da je za nas, lično sa mesta sinoćnjeg pokušaja uzimanje izjave od oštećenog. Prebaci stolicu i sedi, da vidimo o čemu se radi.“

Mnogo posla od ranog jutra nije bilo po volji mladom zameniku Marku. Stolica je bez mnogo snage prolazila vazdušnoj linijom za razliku od usb-a koji je sa lakoćom ušao u kućište na laptopu.

Sadržaj istog zagolicaće već iritirani zub.

6

Jedan jedini fajl bio je dostupan na ekranu monitora HP laptop računara. Na njemu je pisalo sasvim jednostavno ČAO INSPEKTORE. Dvostuki klik kursora u vidu strele preko ikonice, sekund plavog kruga kursora i otvaranje je uspelo.

Krupniji momak u crnoj majici sa nekim neprepoznatljivim logoom bio je u centru snimanja. Dolazio je sebi kao iz nekog sna. Trebalo mu je nekoliko trenutaka da uspravi pogled ka kameri. Vladala je tišina. Njegov pogled bio je u daljini iznad kamere, to se moglo zaključiti na osnovu pokreta očiju. I dalje samo tišina. Sve dok nije spustio pogled direktno u kameru. Jedna ruka mu je bila šakom na beloj površini stola.

Zdravo murkani. Inspektori.

Vi mu dođete kao malo veći štrumfovi, a?

Dobro, dođete mu sigurno.

Težak i bolni krik ispustio je momak sa snimka. Trudio se da podigne desnu ruku.

Ovo je poruka za vas. Verovatno ste i vi u nekim govovima kao i ja čim moram da vas je pošaljem ovim putem. Vidite ovu ruku. Nešto što je bilo ruka pre...ko zna koliko sati. Ni sada ne znam koliko je sati, niti gde sam.

Ponovo je očima uspravio pažnju iznad kamere. Nešto mu je davalo instrukcije. Nastavio je nakon kraće pauze.

Ok, pajdos. Moraću da požurim jer bol je neverovatna. Kao što vidite ostao sam bez desne šake. Krv je dokaz, a? Da, inspektore...T...Filipoviću naročito se vama obraćam kao i vašoj pudlici..

Začulo se kucanje po stolu. Izgleda da je oštećena žrtva nešto rekla što nije bilo po protokolu kako mu je rečeno.

...drugom inspektor. Vi znate po čemu ste krivi, zar ne? Hahaha

Ne sumnjam da vas čeka ista sudbina kao i mene. Da, baš na vas mislim inspektore Filipoviću. Uh, kako bi bilo lepo videti iz prvog reda. Je l će vama teći plava krv kada vam poseku ruku? Ipak ste vi...da i još nešto za vas. Pre toga želim da znate da lično želim da prođete kao ja, ovo je psihopata.

Dobro, dobro.

Samo za vaše uši, zečevi.

U ovom času vreme neka zastane,

Da ništa drugo ne postoji,

Da se uzdignu naše zastave,

U pogledima očiju što osvoje.

U ovom trenu je osećaj,

lepet krila stotinu leptira,

blistave sreće naše sjaj,

otkucaja što našu pesmu svira.

Snimak se nakon poslednjeg stiha prekinuo. Dvojica inspektora bili su zatečeni. Jedan od njih u dubokom šoku. Nesvestan svih reči, naročito pesme koja je zadala težak udarac. Tako je barem bio ličnog mišljenja. Obojica su samo nemo posmatrali u ekran monitora. Niko se nije usudio da kaže bilo šta odmah nakon onoga što su videli. Da li je nešto od ovoga bilo lično upućeno njima, naročito inspektor Filipoviću? Olovom teška pitanja pretila su da se mogu gomilati kako bi vreme prolazilo.

„Spremi se da krenemo iz ovih stopa. Želim da znam i ispitam o čemu se radi i ko je iza ovoga. Kakva je ovo poruka uopšte?“

„Ne znam šta da vam kažem. Ja...ne bih znao. Spreman sam.“

Novi talas hladnog vazduha zagolicao je bol zubu.

Kada je klimavo obično ne boli.

Nešto je bilo pokvareno. Pokvarene stvari se popravljaju tako što se unište.

7

U osam sati ujutru miris topljenog maslaca širio se kućom, sve do spavaće sobe na spratu iznad. Cvrkut ptica koji se mogao čuti kroz otvorena vrata terase evocirao je nostalgiju iz vremena bezbrižnog detinjstva.

Prospavana noć je bila bez snova. Spavala je prijatno iako to nije ni slutila da se može desiti. Ne nakon svega što je doživela. Sunčeva svetlost joj je milovala očne kapke. Probudila se sa osećajem da je u vremenu od pre dvadesetak godina u prošlosti. Bila je u tuđoj kući. Doručak nije pripremala njena majka ili baka već čovek koji ju je spasao. Nije želela da odugovlači svoje buđenje. Miris prženica sa maslacu sve više ju je dozivao da siđe na doručak. Jutarnja rutina nije joj zahtevala previše vremena. Umila se, oprala zube. Spremna da okusi hranu koja je dozivala ogladneli stomak.

Sveprisutna energija, harmonija ovog doma u kojem je prenoćila, kao i sam miris iz kuhinje, pa čak i priroda (bila je sigurna u to jer da vazduh nije čist ptice ne bi ni pevale, niti bile prisutne), sve je to imalo efekta da prebrodi težak period. Blickrig prevazilaženja problema. Kotlovi broda radili su punom parom kako bi je držali na pravom kursu kretanja. Nalet tog osećaja osetila je kročivši u trpezariju.

„Dobro jutro! Izvini, nisam htela da te uplašim, mislila sam da čuješ kako silazim.“

Okrenuo se ka njoj, bilo je to negde u trenutku kada su inspektori pregledavali snimak na laptopu, sa špatulom u jednoj i kuhinjskom rukavicom u drugoj ruci, prijatno iznenađen njenom pojavom. „Dobro jutro, Jovana! Nisi me uplašila, samo si me iznenadila i to vrlo prijatno. Upravo

završavam sa spremanjem i hteo sam da te probudim. Mislio sam da ćeš spavati još desetak minuta. Pa, kako si spavala?“

„Hvala lepo! Da nisam osetila ovako lep miris...“ – pogledom je tražila da vidi gde su prženice, nije ih bilo „prženica koje ne vidim ne bih ustala zasigurno još.“ – dodala je u osmeh.

„Ovo je nešto mnogo slađe od prženica. Videćeš vrlo brzo. Sto je postavljen, možeš me slobodno sačekati. Hoćeš mleko ili jogurt? Oba se savršeno uklapaju uz jelo.“

„Hmm, može jogurt.“ – odgovorila je. „Čekam te za stolom.“

Pet minuta kasnije pridružio joj se u dnevnoj sobi čija čiji je izlaz na terasu mamio spoljnim cvrkutanjem ptica. Prineo je pun tanjih nekih isprženih uštipaka. Barem su tako izgledom podsećali, samo što su bili manje veličine. Seo je preko puta nje.

„Izvoli! Moje remek delo za današnje jutro. Kako ti se dopada na prvi pogled?“

„Izgleda prelepo! Hoćeš li mi otkriti o čemu je reč? Vrlo sam znatiželjna da saznam.“

„Hvala ti! Naravno da hoću. Ime ovog jela ne znam.“ – osmeh mu se sam pojavio na licu, kao da je malo postidjen „Eto, možeš su sama nadenuti ime ako ti se bude dopalo ukusom. Unutra je nutala sa raznim crvenim voćem, propržena na maslacu. Umesto testa urolao sam ih u tost hleb. Zatim sam to potopio u jaja, pa sam uvaljao u drobljenu plazmu. Na kraju, kada sam ih lepo upržio, da dobiju zlatnu boju, uvaljao sam ih u mešavinu cimeta i dektroze.“

„Mmmm. Zvuči veoma primamljivo. Moja nepca žude da probaju, a za ime ćemo lako.“

„U tom slučaju izvoli probaj. Dame imaju prednost.“

Oboje su prionuli na doručak, bez mnogo reči. Tišina za stolom je znala govoriti da je obrok prijatan i da ne treba kvariti takvu atmosferu. Da je jelo dobro ona mu je potvrdila dugim unutrašnjim *mmm*. Spoj ukusa izazivao je eksploziju oduševljenja u njenom stomaku. Hladni jogurt samo je bio šlag uprženoj poslastici. Razmišljala je o imenu kako da ga nazove.

„Krem rolnice sa voćem. Jutarnji san.“ Tako joj se pričnilo. Kombinacija ukusa kao iz nekog sna.

„Znači da ti se dopalo, ako je zaključiti to tvojoj reakciji.“

„I te kako. Nisam nikada probala ovako nešto, naročito ovakav miks raznih ukusa i to još pržen, a ne pečen. Pošto me je izmamilo iz sna neka bude da je ovo jutarnji san. Slažeš se?“

„Apsolutno. Neka bude kako kažeš. Umesto razbijanja šampanjca o brod, da li si za kafu na terasi? – dodao joj je uz široki osmeh

„Da, da, jutro bez kafe je za mene propušten i dan bez smisla.“ – uzvratila je osmehom.

„Super! Možeš me sačekati na terasi. Kupaj se u sunčevim zracima i dok je još uvek jutro sveže. Kažu da će biti vrela dani, kao i čitavo leto. Razgovaraćemo tamo natenane.“

Dugo nije imala ovako lep početak dana. Nije mislila na neprijatni događaj. Neka nevidljiva sila unutrašnjeg *ja* govorila joj je da nema potrebe za panikom. Možda je to bilo i do vrlo prijatnog osećaja unutar ove kuće. Kuće neznanca koji ju je spasao iz ruku manijaka.

Jutro joj je počelo toliko lepo.

Mirisalo je na jutarnji san.

8

Aroma tek pripremljene kafe produžavala je jutro lepšim. Nije dozvoljavala buđenje iz njegovog sna. Tragovi njenih beličastih niti izvodili su orijentalni ples iz duše kofeina. Igrali su u ritmu cvrkuta.

„Greška iz prošlosti nije greška u budućnost ako je ne izbegavaš. Suprotno tome je sve ono što već vidiš svojim očima, ili bi pre ili kasnije videla.“ – Nikola je želeo da započne razgovor nekim rečima koje imaju značaj. Nešto što nije bilo uobičajno, niti maskirano potrebom od

svakodnevnih pitanja. U dubini svojih osećanja prioritet je uvek imalo posvetiti se ženskom biću, pomoći mu u teškim trenucima.

Bila je iznenađena ovim rečima koje su joj se urezale u svest. Zbog toga je na trenutak odložila svoj odgovor. Svaka njegova reč na nju je delovala lekovito. Ništa manje od gutljaja kafe koja je čini raspoloženijom.

„Imaš pravo. Zaista je sve tako kada malo dublje sagledam. Sinoć ti nisam odgovorila, zaboravila sam. Nemamo zajendičke prijatelje. Mislim da takvi tipovi ljudi upravo i traže osobe koje nisu dovoljno povezane nekim poznanstvom.“ Ispila je dug gutljaj crne kafe.

„Činjenice su ono što nikada nećemo moći da osporimo. Jedino preostaje beg od istine, a to u sebi krije neku tešku i bolnu prošlost. Nadam se da razumeš šta hoću da kažem.“ Klimnula je glavom u trenutku gutljaja. Ispio je i on svoj. „Da li želiš sa mlekom? Ja ne mogu početi prvu kafu bez mleka ili espresa.“

„Aham, može. Hvala! Znaš šta kažu za mleko i kafu?“

„Izvoli.“ – nasuo joj je malo mleka u kafu dok nije prešla iz crne u nijasnu svetlo braon boje. „Kažu isto i šta ne treba jesti, šta ne treba piti, da je zemlja ravna ili okrugla. Koga briga? To su ti današnji saveti ljudi koji žive tuđe živote. Takvi se i više čuju od saveta onih koji ti govore kroz svoj život i uče nečemu.“

„I ja to kažem.“ – oboje su se osmenuli jedno drugom. „Moram ti se još jednom zahvaliti, zaista, nemam reči kojima bih to mogla učiniti.“

„Nemaš potrebe. Mislim da sam ti nekoliko puta to rekao.“ – uzvratio je osmehom.

Ni njegov život nije mnogo drugačiji od onoga što doživi većina ljudi u svetu. Svakog šibaju razni vetrovi, zapljuskuju razne kiše, greju različita sunca. Sve one vremenske prilike koje ljudi dozvole da im se dešavaju. Mimo onih koji su van domašaja ljudskog faktora. Čak i na tim nepogodama koje bole ne postoji ništa sem praznine koja prvo zakuca u čoveku. I to je sve. Kiša, vetar, sunce, zima, to je izbor uslovne reakcije pojedinca u toj praznini. U njegovoj je, od osamostaljena i samačkog načina života, obitavao spokoj u svakoj praznini kada bi ga zadesila. Ne i nju. Njoj treba neko da joj pruži snagu, da joj se nađe na teškom putu, mislio je u sebi dok je pogledom prelazio preko njenog beličastog lica.

„Retki su trenuci ispijati kafu uz kvalitetan razgovor. Uglavnom je to neka klasika posle koje ti brzo dosadi.“

„Još ređi su ljudi sa kojima možeš imati takvu komunikaciju.“

„O, da, to postaje retkost današnjice. Moram te pitati za ono što si mi juče rekla. Jesi li sigurna u svoje reči? Možda te je ponelo to što će slučaj završiti kod Filipovića. Bez njega mnogi slučajevi u prošlosti ostali bi senka vremena. Znaš i sama kroz medije koliko je doprineo ovom gradu.“

„Da. Apsolutno sam sigurna iako sam možda delovala u stanju panike. Njena sestra mi je jednom prilikom otvorila dušu kada je dolazila na redovni tretman u našem velnes centru. Bile smo same. Žena nije mogla da drži to u sebi. Znaš onaj osećaj slabosti kada trebaš nekome nešto ispričati.“

„Unutrašnji vapaji duše koji žele pomoć, ali se previše boje da načine prvi korak ka izgovaranju šta je to njihov teret koji nose.“

„Da, baš tako. Pa, i ja sam u istoj situaciji. Dobro, znatno boljoj jer si ti sada tu i čak i da želim nešto da krijem ili lažem ne mogu. Ti si svedok. Drugačije je.“

Morao je da se ubaci u reč iako to nije voleo. „Trenutak. Oprosti. Jesi prepoznala sada ono što si rekla? Iz straha se rađa potreba da se nešto sakrije ili da se laže. Da li si primetila to šro si mi upravo rekla?“

„Huh, da, da. Primećujem, a to govori iz moje podsvesti.“

„A sve što govori iz podsvesti u nekim slučajevima može da jača svest. Većina toga je na lošu korist, ako posmatramo statistiku. Nastavi, molim te.“

„Mnogo mi je sada jasnija slika. Razgovor sa tobom mi otvara mnogo veće horizonte nego da sam to radila u tišini sa samom sobom. Pitanje je da li bih imala hrabrosti nekome da kažem, da se nekome poverim. Tu postoji *ko bi mi verovao* pitanje. Nego, da se vratim na početak. Da, sigurna sam u ono što sam ti rekla. Taj slika mi se pojavila u glavi kada si rekao da nema druge nego da mora biti kažnjen, da mora policija znati za takve ljude.“

„Ti si vrlo jaka ličnost. Možda tvoje unutrašnje *ja* govori da trebaš pomoći drugima u nevolji. Hoću reći da tvoja reakcija iz podsvesti to želi, a sada po razgovoru i tvoja jaka svest. Tebi se ne bi desilo ovo da nisi bila u nekom periodu koji te je oslabljivao, zar ne? Ne mogu upotrebi reč...ali znaš

na koju mislim. Barem ne mogu upotrebiti pred ženom, previše je meni bolna za svako nežnije biće.“

Klimnula mu je glavom. „Razumem te. Tačno je, loš period neslaganja sa životom, možda i ona pomama da pripadaš nekome, što se završilo neslavno.“ *Čovek kada prizna sebi na velikom je putu uspeha, seća se tih reči koje je pročitala iz neke knjige o psihologiji. Upravo su joj iste navirale ispred očiju. Priznaj sebi, koračaj tamo gde slabi ne mogu.* „Sigurna sam da je glavni razlog moja slabost samoće, tačnije da budem sa nekim. Pažnja koja izjeda nas ljude je karcinom neslavnih dešavanja. Šta ti misliš?“

Nije imao previše toga da kaže. Bila je u pravu. Pažnja uma da diktira scenski nastup, da određuje kostim, raspoloženje, da glumi bolje nego bilo koji glumac. I gde je tu oskar tim svim ljudima? Neslavni završetak činom prebijanja, silovanja ili maltretiranja. Njemu je mrak padao na samu pomisao o silovanju. Zbog toga se osećao nemoćnim da izgovori tu reč pred njom, pred bilo kojom ženom, iako je ona mnogo hrabrija od njega da izgovori reč koja je obeležila jučerašnji dan.

„Slažem se sa tobom. To je još jedna u nizu činjenica koju ma koliko želimo da prekrijemo u tome nećemo uspeti.“

Zaćutali su kako bi otpili još koji gutljaj prve kafe u danu. Jedna šolja obično ume da probudi. Druga daje snagu i pumpa dozu energije. Za sve ostale kažu da su kafe tračarke. Trenuci ćutnje mogu bili vrlo lepi i blagotvorni, kao i ovi koje su delili međusobno.

Razgovarali su još malo. Prešli s teme na temu. Uobičajene stvari. Kako su minuti neupitno prolazili, a prelete kada se u društvu razgovara, tako je bilo sve manje vremena za pripremu za posao. Njoj je trebalo nešto duže pošto je radila nedomak grada, tačnije blizu parka Čair. Trebalo joj je dva presedanja ukoliko bi išla gradskim prevozom. Ispostavilo se kao potvrdno kada mu je odgovorila na pitanje o prevozu. Nije želala da je on vozi. Htela je da vreme u prevozu posveti sebi u sopstvenom umu. Da se isključi iz postojanja sveta. Pokušaće da usvoji njegove savete kako to da uradi, iako nisu imali dovoljno vremena da joj praktično pokaže kako on to radi. I teorija ume biti korisna ako se valjano odradi u praksi.

Po završetku ispijanja jutarnje kafe vratili su se u kuću. On je krenuo ka kuhinji kako bi oprao šolje i sudove prethodno izmazane doručkom. Nije

podnosio da kuhinja bude natrpana suđem. Ona se uputila ka sobi u kojoj je prespavala.

Negde na polovini puta ka spratu začula je nešto kako govori. Zastala je jer nije bila sigurna da je lepo čula šta ju je pitao. Drvene stepenice obično su na nekim mestila škripucale. Zamolila ga je da ponovi. Odgovorio je da nije ništa u pitanju već samo pesma. Obožavao je da peva iako se nikada nije usudio da to javno pokaže široj publici.

9

Desetak minuta je trebalo oboma da završe sa svojim obavezama. Njoj da se sredi za posao. Njemu da opere sudove od doručka i šolje od kafe. Voda u posudu za psa koja se nalazila u kuhinji, kao i posuda sa granulama, nije bila ni načeta.

„Celo jutro ga nisam videla, još od juče. Sada nije ni pipnuo vodu ni hranu.“ – dobacila je komentar dok je brisao radnu površinu oko sudopere.

„Ne pitaj me ništa. Svakog leta imam isti problem sa njim kada dođe leto. Vrlo slabo jede tokom dana, a vodu je nekada pio kao kamila, a kako je stariji sve ređe pije. Verovatno se negde napolje zavukao kako bi pobegao od ove vrućine. Nisam ga ni ja video od jutros.“

Ponudio joj je da joj napravi sendvič za užinu na poslu. Hteo je da iskoristi to vreme dok je bio u kuhinji. Odbila je jer su na poslu imali catering službu koja im svakodnevno dostavlja ručkove i desert.

„Onda ćeš drugom prilikom imati mogućnost da probaš i ostatak sa mog menija.“ – odgovorio joj je uz osmeh

„Ne sumnjam u to. Još ako je sve ukusno kao današnji doručak onda neću imati reči kojima mogu da pohvalim tvoju umetnost.“ – uzvratila je.

„Sada bih morala da krenem, ne bih da kasnim, a nikada nisam putovala iz ovog dela grada.“

„Naravno, bolje stići malo ranije nego kasniti. Ispratiću te.“

Stajali su uz samu ogradu kapije. Ukratko joj je objasnio da je put do stanice uz samo ulicu i da ne može nikako da pogreši. Pre nego da se rastanu još jednom su se zagrlili. Pad u zagrljaj bio je smrtinički ono što je raj besmrtnima. Kosa joj je bila boje zlatne pšenice. Zalepršala je njenom prvom okretu i koraku uz ulicu.

„Da li želiš da obavestimo inspektora?“ – dobacio joj je u trenutku kada je zakoračila.

Okrenula se ka njemu ne stajući u svom hodu. „Da. Biće dobro da mu ukažemo na prošlost.“

10